

rentabel i Aar, er der ingen, der ved. Det beror paa, hvor meget Frø de høster, og det er der ingen, der ved i dette Øjeblik. Men det er jo ikke en Skattelov, vi staar i Begreb med at vedtage. Det, vi gør, er at fastsætte Grundlaget for, hvorledes vi skal faa det nødvendige Korn, og der er ikke et Landbrug her i Landet, som ikke har Brug for en væsentlig Del af den Sæd, det høster. Derfor mener jeg, at det var rigtigt, at vi allerede nu, da vi staar i Begreb med at vedtage Lovforslaget i dette Ting, tænkte over de forskellige Forhold omkring i Landet og tog et rimeligt og skønsomt Hensyn til de Forhold, som faktisk er til Stede. Forholdene er ingeniunde ens over det hele Land, og jeg vilde have sat Pris paa, at man ved at give det Udtryk i selve Loven, i Stedet for at man nu lægger det over i Administrationens Haand, havde været sig mod at gøre fejl. Men kan det ikke ske, og vil mine ærede Kolleger ikke tage Hensyn til det ved Ændringsforslag til tredje Behandling, vil jeg haabe, at den højtærede Indenrigsminister i sin Anvendelse af Loven vil tage Hensyn til disse Bemærkninger.

Indenrigsministeren (Rode): I et i Betænkningen optrykt Bilag har jeg ganske kort resumeret de Grunde, der for mig har været bestemmende for Fremsættelsen af de Ændringsforslag, som er Resultatet af Forhandlingerne med Udvalget, Ændringsforslag, som er blevet tilstrækkeligt gennemgaaet af den ærede Ordfører (P. Pedersen) og omtalt af senere Talere, og hvis Hensigt er at formindske den Beholdning, der overtages, for saa vidt det er paavist med Grunde, at Formindskelsen er berettiget. Der er i Betænkningen og ogsaa i mine Bemærkninger til Ændringsforslagene henvist til en Tillæggbetænkning, som er afgivet af Udvalget af 4. April. Medens denne efter sin Natur maatte være fortrolig, tror jeg, det vil være rigtigt at læse de faa Linier op, hvormed Udvalget foreslaar denne Formindskelse. Efter at have omtalt de særlige Forhold her i Landet, som de har udviklet sig i den sidste Tid, siger Udvalget, at det skal „henlede Opmærksomheden paa, at man formentlig paa visse Punkter kan formindske Udskrivningen af Kornet. For det første kan man tænke sig, at de 90,000 t, der er foreslaaet at henlægges som Reserve af Havre og Blandsæd, kan nedsættes til 40,000 t, idet man herved forudsætter, at hver enkelt Jordbruger selv for-

syner sig med den fornødne Saasæd. Der vindes herved 50,000 t til dyrisk Produktion. Videre kan Forbruget til Øl formentlig nedsættes med 15,000 t, saafremt man vil gaa med til at indskrænke Ølfabrikationen til skattefri, lidet maltforbrugende Sorter. Herved vindes altsaa i alt 65,000 t Korn. Desuden kan Udvalget tænke sig Muligheden af, at en yderligere Reduktion i Udskrivningen vil være forsvarlig, men skal afholde sig fra at stille talmæssigt Forslag derom, da dette dog maatte begrænses til en ringe Mængde. Denne Indstilling har under de fortsatte Forhandlinger med Udvalget været Støtte for de Ændringsforslag, jeg har stillet, idet jeg har ment at kunne forøge det positive foreslaaede Antal Tons, 65,000, med yderligere 35,000, hvoraf de 20,000 er Havre og de 15,000 Byg, tilsammen en Formindskelse af 100,000 t, hvilket maa antages at være det Maksimum, som Udvalget af 4. April har ment at kunne anbefale. Jeg har ment, at denne Formindskelse af Beholdningen ubetinget bør komme den daarlige Jord eller den ringeste Høst til gode, og at den derfor ikke bør give sig Udtryk i en Nedsættelse af Hovedligningen, men i en Forøgelse af det Kvantum, der maa forbeholdes. Jeg kan kun glæde mig over den Tilslutning, dette Standpunkt har fundet i hele Udvalget, og som blev saa træffende og udførligt motiveret af de to første Talere.

Jeg havde, ligesom den ærede Ordfører for Venstre (Jørgen Jensen), tænkt mig, at det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) vilde have taget Ordet for at motivere sine Udtalelser i Betænkningen. Da han imidlertid ikke har gjort dette, skal jeg ganske kort gøre et Par Bemærkninger til disse Udtalelser, fordi visse af dem ikke bør staa uimodsagte fra min Side. Det ærede Medlem siger, hvad allerede det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) var inde paa, at „en mindre, men sikker Ligning — eventuelt suppleret ved Køb — vilde være at foretrække fremfor den af Regeringen foreslaaede store Ligning“. Det ærede Medlem sigter med denne „mindre, men sikre Ligning“ til det Forslag, som Landbrugsudvalget havde fremsat, og om hvilket jeg tidligere har udtalt, at det i Tilfælde af en rigelig og jævn Høst over hele Landet vistnok ogsaa i det store og hele havde været egnet til at gennemføres. Forholdene tegnede jo, da Udvalget afgav sin Betænkning, heller ikke anderledes, end at man kunde haabe paa, at denne Betingelse vilde være til Stede, men hvor-